מוזאון
וילפריד
ישראל
לאמנות ולידיעת המזרח
Wilfrid Israel Museum
אמירה זיאן/
מעבר/לגוף
أميرة زيان/
ما وراء/الجسد

אמירה זיאן / מעבר לגוף
פתיחה: **פברואר 2021**
אוצרת התערוכה: **שיר מלר־ימגוצ'י**
עוזרת לאוצרת: **דגנית קרני**

עיצוב גרפי: **קרן אבידן**
עריכה לשונית ותרגום לאנגלית: **דריה קסובסקי**
תרגום לערבית: **צאלח עלי סואעד**
הדפסה: **מילניום אילון**

أميرة زيان / ما وراء الجسد
الافتتاح: **شباط 2021**
أمينة المعرض: **شير ميلر ُيمغوتشي**
مساعدة أمينة المعرض: **دغانيت كارني**

التصميم الغرافيّ: **كيرن أفيدان**
الترجمة إلى الإنجليزيّة والتحرير اللغويّ: **داريا كسوبسكي**
الترجمة إلى العربيّة والتحرير: **صالح عليّ سواعد**
الطباعة: **ميلينيوم أيلون**

מוזאון וילפריד ישראל | www.wilfrid.org.il | متحف ويلفريد إسرائيل

מוזאון וילפריד ישראל
לאמנות ולידיעת המזרח
Wilfrid Israel Museum

2021 © כל הזכויות שמורות למוזאון וילפריד ישראל, קיבוץ הזורע
המוזאון מוכר ונתמך על ידי משרד התרבות והספורט | התערוכה הופקה בסיוע מועצת הפיס לתרבות ולאמנות
2021 © جميع الحقوق محفوظة لمتحف ويلفريد إسرائيل، كيبوتس هزورياع
متحف معترف به وحاصل على دعم وزارة الثقافة والرياضة | أنتج المعرض بمساعدة مجلس هبايس للثقافة والفنون

משרד התרבות והספורט
מפעל הפיס

אמירה זיאן / מעבר לגוף

התערוכה "מעבר לגוף" היא נדבך נוסף בדרכה של אמירה זיאן, שתצלומיה חושפים רבדים חבויים בסביבתה הקרובה. הצילום המבוים מאפשר לה לשלוט במרכיביו ולייצר מרחב טמיר של נוכחות ושל היעדר גם יחד. תחושת האשליה שמעורר הדימוי בולטת כבר בתצלום הראשון בתערוכה, שבו נראית דמות שקופה כמו מתפוגגת לעבר שער סגור, מזמינה את הצופה לפסוע בעקבותיה לעבר מציאות נעלמה.

סדרת העבודות הנוכחית עוסקת בתופעת גלגול הנשמות, אמונה עמוקת שורשים ורווחת בעדה הדרוזית, שאליה משתייכת זיאן, החיה ויוצרת בכפר ירכא. פירוש המונח הערבי לגלגול הנשמות, "תקמוּס" , הוא החלפת בגד, והוא מבטא את היחס אל הגוף האנושי כאל כלי קיבול ארעי לנשמה, החוזרת ונולדת שוב ושוב. תצלומיה של זיאן מתבססים על סיפורי היזכרות, שאספה בקרב בני העדה הדרוזית. רובם ביקשו כבר בילדותם לפגוש את בני משפחותיהם מן הגלגול הקודם והצליחו לזהות אותם ולאתר חפצים אישיים משמעותיים במקום, שהיה ידוע רק להם ולבני משפחתם בחיים קודמים.

באמצעות חפצים סימבוליים אלה, שאותם היא מצלמת בחשיפה ארוכה, בוחרת זיאן לייצג את אותה נוכחות מתעתעת כהד של זיכרון. בחלקם מבליח מתוך רקע שחור דימוי כפול או מטושטש בשוליו, המדגיש את היותו נטול מקום וזמן. באחרים, שקיפות הדימוי, היספגותו ברקע או הכפלתו גורמות לצופה לפקפק במראה עיניו. זיאן מצביעה על כך שהממשות הגלויה לעין אינה אלא רובד אחד של המציאות.

בתצלום המרכזי בתערוכה מתמזגת דמות שכובה על גבה בבת דמותה השלווה, הנטמעת באדמה. בספרו **מחשבות על הצילום** עמד התאורטיקן הצרפתי, רולאן בארת, על הקשר שבין צילום למוות. לדבריו, מעשה הצילום מקפיא רגע בזמן. בכך הוא מעניק לדימוי, שכבר אינו קיים, חיים מחודשים, ובאמצעות מבטו של הצופה הופך אותו לאלמותי. לעומת תפישה זו, שעל פיה נוכחותו של דימוי שצולם בעבר נישאת אל העתיד, הרי בתצלומיה של זיאן דומה שמתקיים הווה מתמשך, ארעי וחמקמק. היא משחררת את הדימויים להתפוגג ולהיעלם בעודה מצלמת אותם, וכך מזמינה את הצופה להרחיב את מבטו אל מעבר לצורה, אל האַין.

שיר מלר־ימגוצ'י

אמירה זיאן (נ' 1977), בוגרת תואר שני בהצטיינות מן המחלקה לאמנות, אוניברסיטת חיפה (2012).
זוכת פרס שפילמן לצילום (2009) ופרס עידוד היצירה מטעם משרד התרבות והספורט (2017).

أميرة زيان / ما وراء الجسد

المعرض "ما وراء الجسد" هو مرحلة أخرى في مسيرة أميرة زيان التي تكشف صورها طبقات خفيّة في بيئتها القريبة. تتيح لها الصورة التي التقطت بشكل غير عفويّ التحكُّم بمركّباتها وإنشاء حيّز خفيّ من الحضور والغياب معًا. الشعور بالوهم الذي تثيره الشخصيّة يبرز في الصورة الأولى في المعرض التي تظهر فيها شخصيّة شفّافة كأنّها تتلاشى باتّجاه بوّابة مغلقة، تدعو مُشاهِدَها إلى السير على أثرها باتّجاه واقع خفيّ.

سلسلة الأعمال الفنّيّة الحاليّة تتناول ظاهرة تقمّص الأرواح، إيمانًا ذا جذور عميقة وشائع في أوساط الطائفة الدرزيّة التي تنتمي إليها زيّان التي تعيش وتعمل في قرية يركا. معنى المصطلح "تقمُّص" هو استبدال الثوب، ويعبّر عن النظرة إلى الجسد البشريّ كوعاء مؤقّت يحتوي الروح التي تعود وتولد من جديد المرّة تلو الأخرى.

تستند صور زيان إلى قصص ذكريات جمعتها في أوساط أبناء الطائفة الدرزيّة. معظمهم طلبوا منذ طفولتهم الالتقاء بأفراد عائلاتهم من المرحلة السابقة، ونجحوا في التعرّف عليهم والعثور على أغراض ذات أهمّيّة في المكان الذي كان معروفًا فقط لهم ولأفراد عائلاتهم في الحياة السابقة.

من خلال هذه الأغراض الرمزيّة التي تصوّرها في كشف مطوّل، تختار زيان تجسيد الحضور المتلاعب ذاته كصدًى للذاكرة. في بعضها تبرز من خلفيّة سوداء صورة مزدوجة أو غير واضحة في أطرافها، تؤكّد على كون هذه الصورة منزوعة المكان والزمان. في صور أخرى شفافيّة الشخصيّة، اندماجها في الخلفيّة أو مضاعفتها تدفع المشاهِد إلى التشكيك في ما تشاهده عيناه. تشير زيان إلى أنّ الواقع البارز للعيان ليس إلّا طبقة واحدة من الواقع.

تمتزج في الصورة المركزيّة في المعرض شخصيّة تستلقي شبيهتها الهادئة التي تندمج في الأرض على ظهرها. في كتابه أفكار حول التصوير وقف المنظّر الفرنسيّ رولان بارت على العلاقة بين التصوير والموت. على حدّ تعبيره عمليّة التصوير تجمّد لحظة في الزمن. بهذا الشكل يمنح الشخصيّة التي لم تعُد موجودة، حياة جديدة، وبواسطة نظرة المشاهد يجعلها خالدة. مقارنة بوجهة النظر هذه والتي حسبها حضور شخصيّة تمّ تصويرها في الماضي تُحمل إلى المستقبل، فإنّه في صور زيان يبدو أنّ هناك وجودًا مستمرًا، مؤقّتًا ومتهرّبًا. تحرّر الشخصيّات لتتلاشى وتختفي في حين أنّها تصوّرها، وبهذا تدعو المشاهد إلى توسيع نظرته إلى ما وراء الصورة، إلى العدم.

شير ميلر-يمغوتشي، أمينة المعرض

أميرة زيان، (من مواليد سنة 1977)، حاصلة على درجة الماجستير بامتياز من قسم الفنون في جامعة حيفا (2012).
نالت جائزة شبيلمن للتصوير (2009) وجائزة تشجيع الإبداع من وزارة الثقافة (2017).

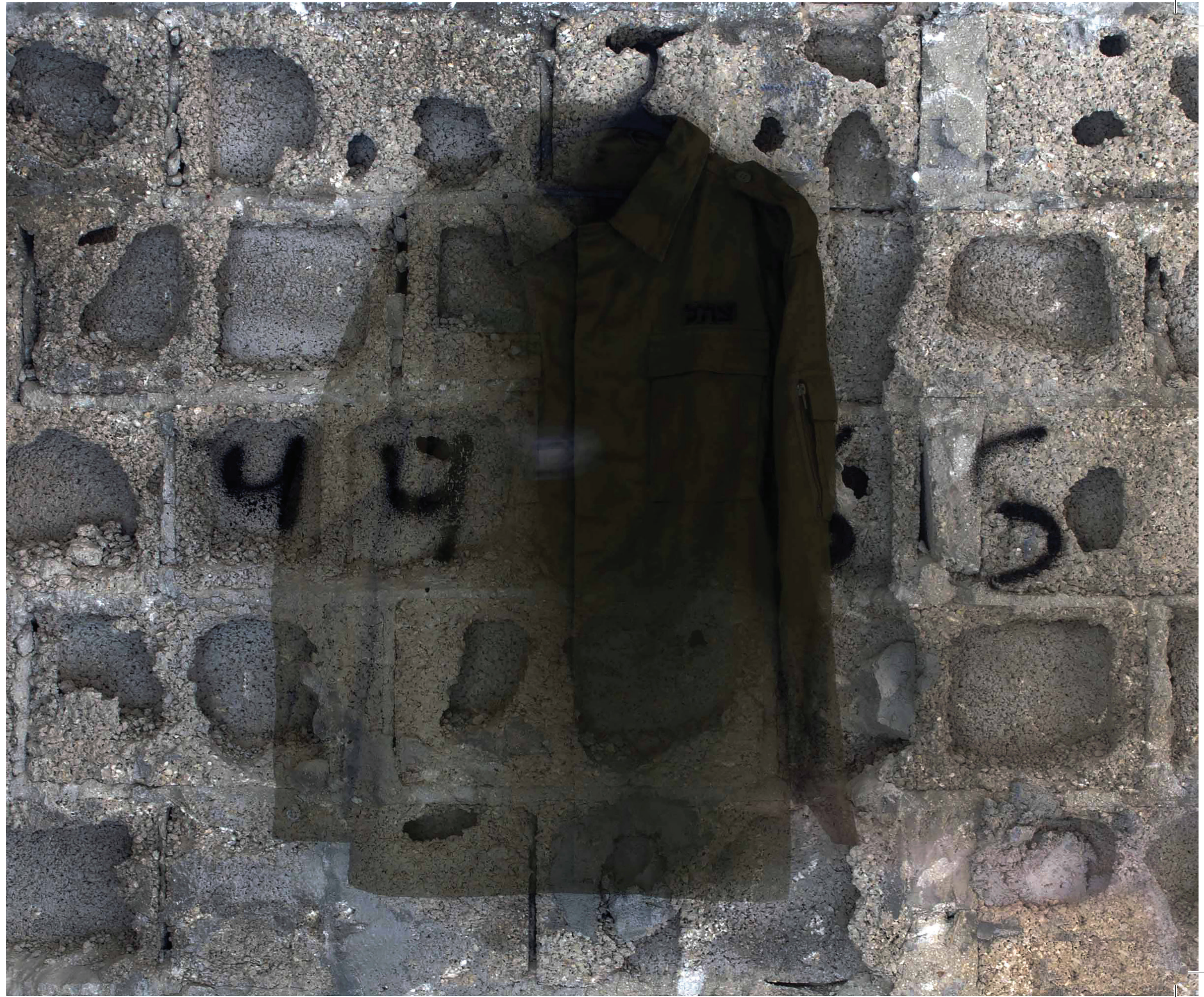

Reincarnation Stories

When I was three I started repeating the name Ez and asked to see my son, who is called by that name. I remembered that I was a soldier named Nuhad, who was killed in Lebanon. A relative of mine located Nuhad's family in another city.

My mother and aunt traveled with me to the city where Nuhad lived. As soon as we got to the area, I recognized our house, even though I had never visited it before. When I entered, I saw my son, and told everyone: 'This is my Ez, this is my son.' I asked to open the closet, where my uniform was kept.

I also remembered Nuhad's army serial number. When I met my cousin from my previous life, who was my age, I immediately recognized him as my best friend, and together we shared memories. Today I keep in touch with both my families. My son from my previous life feels that I am indeed his father, who passed away. I, too, need to remember that I was grown up, and now I'm young, and I have a son.

Amira Ziyan's works raise questions about living with a double identity. In one photograph, the presence of the name in the center of the page in the blank notebook fades, and in the other, the testimony of the uniform and serial number are absorbed into the bare wall.

עבודותיה של אמירה זיאן מעלות שאלות לגבי החיים בזהות כפולה. בתצלום אחד – נוכחות השם שבמרכז הדף במחברת הריקה מתפוגגת, ובתצלום האחר – עדותם של המדים ושל המספר האישי נספגת אל תוך הקיר העירום.

تثير أعمال أميرة زيان تساؤلات حول الحياة بهويّة مزدوجة. في إحدى الصور يتبدّد حضور الاسم في وسط الصفحة في الدفتر الفارغ، وفي الصورة الأخرى- تندمج شهادة الزيّ العسكريّ والرقم الشخصيّ بالجدار العاري.

סיפורים אישיים – עדויות לגלגול נשמות

כשהייתי בן שלוש התחלתי לחזור על השם עֶז וביקשתי לראות את בני, הקרוי בשם זה. זכרתי שהייתי חייל בשם נוהאד שנהרג בלבנון. קרובת משפחה שלי איתרה את משפחתו של נוהאד בעיר אחרת. אמי ודודתי נסעו אתי אל העיר, שבה התגורר נוהאד.

מיד עם הגיענו לאזור זיהיתי את הבית שלנו, אף שמעולם לא ביקרתי בו קודם. כשנכנסתי, ראיתי את בני, ואמרתי לכולם: 'זה עז שלי, זה הבן שלי'. ביקשתי לפתוח את הארון, שבו היו שמורים המדים שלי. זכרתי גם את המספר האישי של נוהאד. כשפגשתי את בן דודי מחיי הקודמים, שהיה בן גילי, זיהיתי אותו מיד כחברי הטוב, ויחד העלינו זיכרונות משותפים.

כיום אני שומר על קשר עם שתי משפחותיי. בני מחיי הקודמים מרגיש שאכן מדובר באביו שהלך לעולמו. גם אני צריך לזכור שהייתי גדול, ועכשיו אני קטן, ויש לי בן.

قصص شخصيّة - شواهد على التقمُّص

عندما كان عمري حوالي ثلاث سنوات، بدأت أنادي باسم عزّ وطلبت رؤية ابني الذي كان يحمل هذا الاسم. تذكّرت أنّني كنت جنديًّا يدعى نهاد، قُتل في حادثة صور في لبنان. بعد فترة ما، بناءً على طلب والديّ، عثرت إحدى قريباتي على عائلة نهاد في مدينة أخرى. سافرت أنا وأمّي وعمّتي إلى المدينة التي سكن فيها نهاد.

بمجرّد وصولنا إلى المنطقة، تعرّفت على بيتنا، على الرغم من أنّني لم أزُره من قبل. عندما دخلت، رأيت ابني، وقلت الجميع′ إنّه عزّ، إنّه ابني′. بعد جولة قصيرة في البيت، طلبت فتح خزانة الملابس، حيث تمّ الاحتفاظ بالزيّ العسكريّ الخاصّ بي. تذكّرت أيضًا رقم نهاد الشخصيّ. عندما التقيت ابن عمّي من حياتي السابقة، الذي كان بعمري، تعرّفت عليه على الفور، واسترجعنا معًا ذكريات مشتركة.

اليوم أحافظ على اتّصالٍ يوميّ مع عائلتَيّ. ابني من حياتي السابقة يشعر أنّ الحديث يدور بالفعل عن والده الذي وافته المنيّة. أنا أيضًا عليّ أن أتذكر أنّني كنت ذات مرّة بالغًا واليوم أنا صغير السنّ ولديّ ابن...

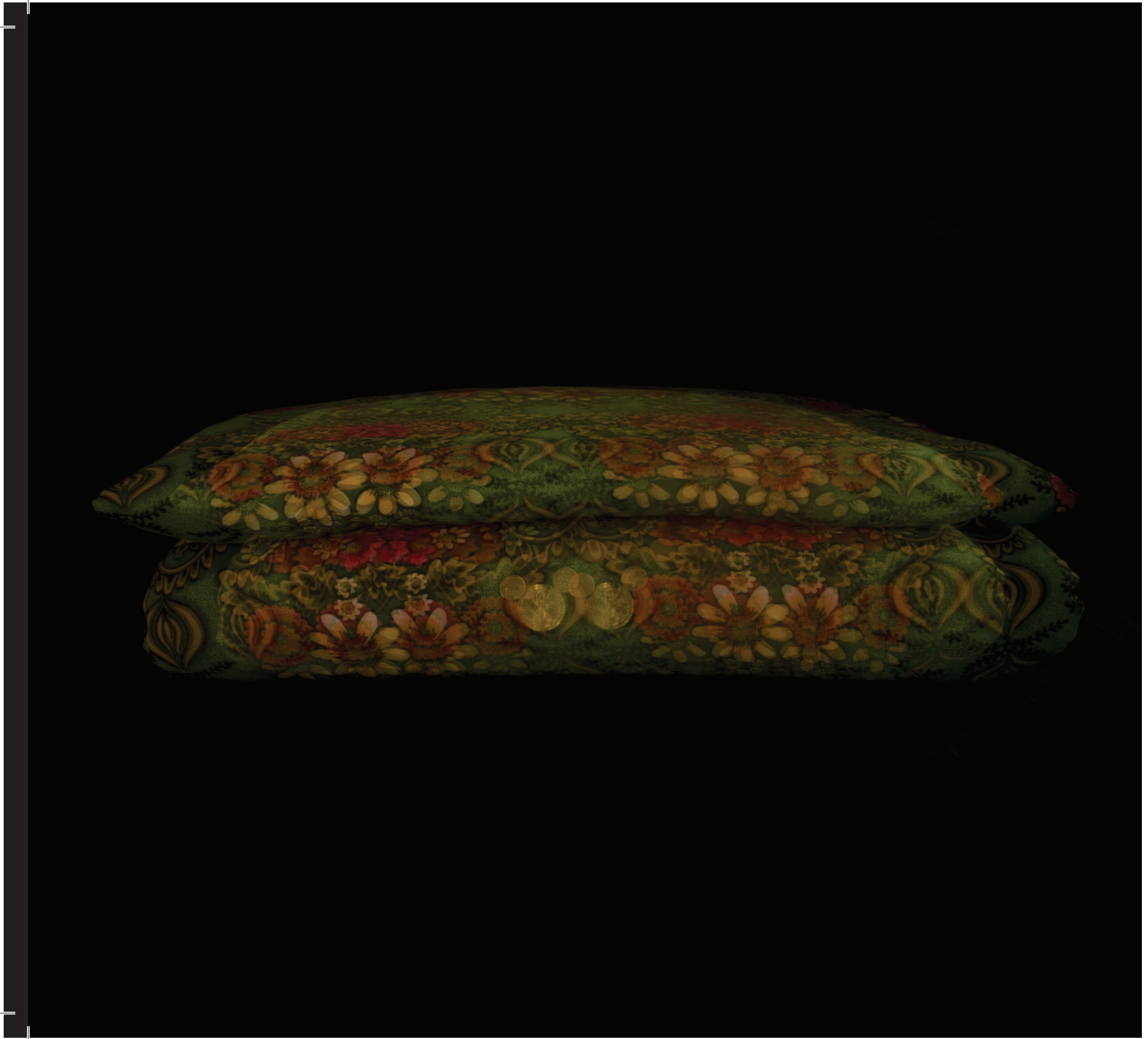

כשהייתי בן חמש נזכרתי בחיי הקודמים. אבי, שעבד בחברת החשמל, לקח אותי אִתו לעבודה. לפתע זיהיתי בחור שהיה במקום. פניתי אליו ואמרתי לו שהוא בני.

בהמשך זכרתי במדויק את ביתי וידעתי לנקוב בשמותיהם של בני משפחתי. ידעתי לספר, שהייתי סוחר מטבעות, ולתדהמת בני המשפחה הצבעתי על מזרן, שבו נשמרו שני תיקים מלאים במטבעות זהב. זכרתי שבעת שהותקפתי, תיק המטבעות שנשאתי עִמי נלקח ממני.

כיום אני שומר על קשר עם משפחתי מן הגלגול הקודם, ובין שתי המשפחות שוררים יחסים טובים.

عندما كنت في الخامسة تذكّرت حياتي السابقة. والدي، الذي كان يعمل في شركة الكهرباء، أخذني معه إلى العمل. فجأة تعرّفت على الرجل الذي كان في المكان. توجّهت إليه وأخبرته أنّه ابني.

في وقت لاحق تذكّرت بيتي بدقّة ونجحت في أن أنطق بأسماء أفراد عائلتي. نجحت في أن أروي أنّني كنت تاجر عملات، ولدهشة أفراد الأسرة أشرت إلى فرشة، احتفظ فيها بحقيبتين مملوءتين بالقطع النقديّة الذهبيّة. تذكّرت أنّه عندما تعرّضت للهجوم، أُخذت منّي حقيبة العملة التي كنت أحملها.

اليوم أنا على تواصل مع عائلتي من الحياة السابقة، وتسود بين العائلتين علاقة طيّبة.

When I was five, I remembered my previous life. My father, who worked for the electric company, took me to work with him. Suddenly I recognized one of the guys there. I turned to him and told him he was my son.

Later I remembered my home exactly and could name my family members. I knew that I was a coin dealer, and to the family's astonishment, I pointed to a mattress, in which two bags full of gold coins were kept. I remembered that when I was attacked, the coin bag I was carrying was taken from me.

Today I keep in touch with my family from the previous life, and the two families have a good relationship.

המזרן, שבו בחרה אמירה זיאן לייצג סיפור זה, מופיע מתוך החשכה. בין הפרחים הצבעוניים המעטרים אותו מבליח נצנוץ המטבעות שנשמרו בו.

تظهر من الظلام الفرشة التي اختارت زيان أن تجسّد من خلالها هذه القصة. من بين الزهور الملوّنة التي تزيّنها يلمع بريق القطع النقديّة التي احتُفظ بها فيها.

The mattress, which Amira Ziyan chose to represent this story, emerges from the darkness. The coins kept in it shimmer amid the colorful flowers adorning it.

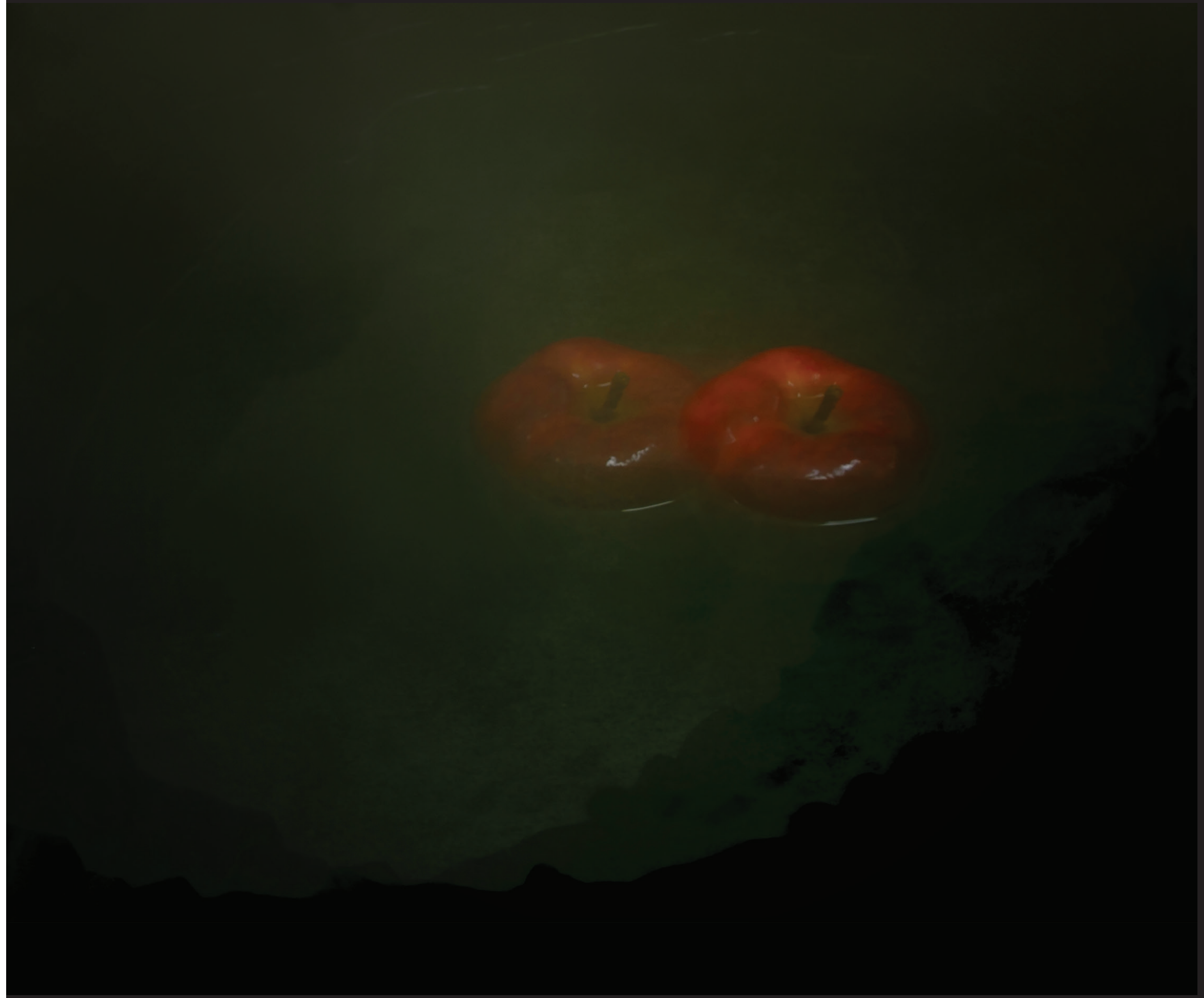

At the age of two, my parents noticed that I was afraid of water and the dark. Later I began to remember my family from my previous life. One day my mother and I passed near a house that I recognized as my home. My mother, who was afraid to engage in the subject, was dismayed as I entered the house, where everything was familiar, and I met the family members, whom I remembered from my previous life.

When I was taken to an uncle's house, he refused to believe until he heard details of our shared memory, and then burst into tears, which showed that he was convinced. My father from my previous life also wanted to meet me, but my parents refused such a meeting and any further business. Only once did I meet my father from my previous life before he passed away.

When I was three and a half years old, despite my parents' objection, I ran away from home to the house where I had lived in my previous life, and I answered the family's questions there. When I was shown a photo album, in one of the photos I recognized my attacker, who had served with me in the same army unit, and recounted how I was attacked with a weapon and was drowned, with an apple in my mouth, which unfortunately made me die of asphyxiation.

These details convinced my parents to recognize the truth of my story. On my wedding day, my bride was accompanied by both my mothers — the one from my previous life and the one from this life.

In Amira Ziyan's photograph, the apple, which was involved in the narrator's death, is doubled through long exposure, and looks like two separate yet connected bodies floating in water. Their visible part is full of life, red and juicy, whereas the lower part sinks and disappears into the darkness slowly. The adorned knife in the adjacent photograph, emerging from the fog, was one of the personal belongings the narrator remembered from his previous life, and its whereabouts were known only to him and his mother.“

בתצלום של אמירה זיאן מוכפל התפוח, שגרם למות המספר, באמצעות חשיפה ארוכה, ונראה כשני גופים צפים במים, נפרדים ובה בעת מחוברים. חלקם הגלוי לעין מלא חיים, אדום ועסיסי, ואילו חלקם התחתון שוקע ונגוז אט־אט אל תוך העלטה. הסכין המעוטרת בתצלום הסמוך, המגיחה מתוך הערפל, הייתה אחד החפצים האישיים, שזכר מחייו הקודמים, ומיקומה היה ידוע אך ורק לו ולאמו.

في صورة أميرة زيان تُضاعَف التفّاحة التي تسبّبت في وفاة الراوي، من خلال كشف طويل، ويبدو أن جسمين يطفوان في الماء، منفصلين وفي الوقت نفسه متّصلين. الجزء المرئيّ منها مليء بالحياة، أحمر ولذيذ، في حين أنّ الجزء السفليّ يغرق ويختفي رويدًا رويدًا في الظلام. كانت السكّين المزيّنة في الصورة المجاورة التي تنطلق من الضباب، أحد المتعلّقات الشخصيّة التي تذكّرها من حياته السابقة، وكان موقعها معروفًا له ولأمّه فقط.

בגיל שנתיים הבחינו הוריי, שאני פוחד ממים ומהלילה. מאוחר יותר התחלתי להיזכר במשפחתי מחיי הקודמים. יום אחד עברתי עם אִמי ליד בית, שזיהיתי כביתי. למורת רוחה של אִמי, שפחדה לעסוק בנושא, נכנסתי לבדי אל הבית, שהכול בו היה מוכר לי, ופגשתי שם את בני המשפחה, שזכרתי מחיי הקודמים. כשנלקחתי לבית הדוד, הוא סירב להאמין, עד ששמע פרטי זיכרון משותף לשנינו, ואז פרץ בבכי, שהעיד כי השתכנע באמיתות הדברים. גם אבי מחיי הקודמים ביקש להיפגש עִמי, אולם הוריי סירבו למפגש ולכל עיסוק נוסף בעניין. פעם אחת בלבד התראיתי עם אבי מחיי הקודמים בטרם נפטר.

בהיותי בן שלוש וחצי, למרות התנגדות הוריי, ברחתי מביתי אל הבית, שבו התגוררתי בחיי הקודמים, ושם עניתי לשאלות המשפחה. כאשר הוצג בפניי אלבום תמונות, זיהיתי באחת התמונות את תוקפי, ששירת עִמי באותה יחידה בצבא, וסיפרתי כיצד הותקפתי בנשק והוטבעתי כשבפי תפוח, שלמרבה הצער חנק אותי וגרם למותי.

פרטים אלה שכנעו את הוריי להכיר באמיתות דבריי. ביום חתונתי ליוו שתי אמהותיי את כלתי, זו מסיפור חיי הקודם וזו מהחיים האלה.

في سنّ الثانية لاحظ والداي أنّني كنت أخاف من الماء والليل. بعدها بدأت أتذكّر عائلتي من حياتي السابقة. في أحد الأيام مررت مع والدتي بالقرب من بيت تعرفت عليه على أنّه بيتي. خلافًا لرغبة والدتي التي كانت خائفة من تناول هذا الموضوع، دخلت وحدي إلى البيت الذي كان كلّ شيء فيه مألوفًا بالنسبة لي، والتقيت فيه بأفراد العائلة الذين تذكّرتهم من حياتي السابقة. عندما أُخذت إلى بيت عمّي، رفض أن يصدق، حتّى سمع تفاصيل الذاكرة المشتركة لكلينا، ثم أجهش بالبكاء، الأمر الذي دلّ على أنّه مقتنع بصدق الأشياء. طلب والدي من حياتي السابقة أيضًا الالتقاء بي، لكن والداي رفضا هذا اللقاء وكذلك أيّ تناول للموضوع. مرة واحدة فقط التقيت بوالدي من حياتي السابقة قبل وفاته.

عندما كنت في الثالثة والنصف من عمري، على الرغم من معارضة والدي، هربت من بيتنا إلى البيت الذي عشت فيه حياتي السابقة، وهناك أجبت عن أسئلة طرحتها عليّ العائلة. عندما عُرض عليّ ألبوم صور، تعرفت في إحدى الصور على من اعتدى عليّ، وهو شخص خدم معي في نفس الوحدة في الجيش، وأخبرت كيف تعرّضت للاعتداء بالسلاح وأُغرقت وفي فمي تفّاحة أدّت للأسف الشديد إلى اختناقي وتسبّبت بموتي.

أقنعت هذه التفاصيل والداي بالاعتراف بصحّة ما أقول. في يوم زفافي، رافقتني أمّان، أمّي من قصّة حياتي السابقة وأمّي من هذه الحياة.

At the age of three I started waking up at night, crying. I told of an accident that happened to my family: a car, which rear-ended us, caused my death and the death of my two children: my teenage son and my baby daughter, who were sitting in the back seat. Certain objects, such as my mother's gold jewelry, evoked memories of my previous life, reminding me of a bundle I had hidden in a cupboard in my house. My mother decided to try to look for the family in question. A man who lived in our village connected my story with a similar story of a family from another village.

One day we heard knocks on the door. Hearing the woman's voice on the intercom, I immediately recognized her as my mother from my previous life, and opened the door for her with great excitement. I could identify the relatives in the photos she brought with her by name, and remembered details about my previous home. Over the years, the memories faded, but recurred at the sight of certain objects. For example, a yellow child's overalls, which I saw in a neighbor's house, made me cry and ask for them. Despite my mother's objection, the neighbor agreed to give the overalls to me, and when I wore them I remembered that this was the garment my daughter wore on the last day of her life. Since then I wore the overalls at every opportunity, until they wore out and were no longer fit to wear.

The yellow overalls photographed by Amira Ziyan fold and reveal another pair of overalls underneath, spread out across the road, like the story of the life of the girls who wore them, peeling off layer after layer. The transparent presence of the ghost bundle in the adjacent photograph seems to envelop the real bundle and the secret concealed in it. Similarly, the coins next to it seem to have become a shadow, as if inviting the observer to notice the thin line between the material reality and its dissipation. The photograph transpires in the interstice between reality and illusion.

הסרבל הצהוב שצילמה אמירה זיאן, מתקפל וחושף תחתיו אוברול נוסף, פרוש על פני הכביש, כסיפור גלגול חייהן של הילדות שלבשו אותו, המתקלף שכבה אחר שכבה. נוכחותו השקופה של צרור הרפאים בתצלום הסמוך כמו עוטפת את הצרור הממשי ואת הסוד הטמון בו. נדמה, כי גם המטבעות שלצדו הפכו לצל, כמו מזמינים את המתבונן להבחין בגבול הדק שבין ממשות החומר להתפוגגותו. התצלום מתרחש במרווח שבין מציאות לאשליה.

تُطوي البدلة الصفراء التي صوّرتها أميرة زيان وتكشف تحتها بدلة أخرى، مُلقاة على الطريق، مثل قصّة التقمّص من حياة الفتيات اللاتي لبسنه، الذي يتقشّر طبقة تلو الأخرى. حضورها الشفّاف من الصرّة الشبح في الصورة المجاورة، كما لو أنّه يغلّف الصرّة الحقيقيّة والسرّ المخبّأ فيها. يبدو أنّ القطع النقديّة التي بجانبها تحوّلت أيضًا إلى ظلّ، وكأنّها تدعوة الناظر إلى ملاحظة الحدود الدقيقة بين واقع المادّة واندثارها. تدور الصورة في الفجوة بين الواقع والوهم.

בגיל שלוש התחלתי להתעורר בלילות ולבכות לעתים קרובות. סיפרתי על תאונה, שאירעה למשפחתי: מכונית, שהתנגשה בנו מאחור, גרמה למותי ולמות שני ילדיי: בני המתבגר ובתי התינוקת, שישבו במושב האחורי. חפצים מסוימים, כמו תכשיטי הזהב של אִמי, עוררו בי זיכרונות מחיי הקודמים, והזכירו לי צרור, שאותו החבאתי בארון שבבית מגוריי. אִמי החליטה לנסות לחפש אחר המשפחה שבה מדובר. אדם שהתגורר בכפר חיבר בין סיפורי לבין סיפור דומה של משפחה, שהתגוררה בכפר אחר.

יום אחד שמענו דפיקות בדלת. למשמע קולה של האישה באינטרקום זיהיתי את הקול כקולה של אִמי מחיי הקודמים ופתחתי לה את הדלת בהתרגשות רבה. ידעתי לזהות את הקרובים בתמונות שהביאה עמה בשמותיהם, וזכרתי פרטים על אודות ביתי הקודם. עם השנים הלכו הזיכרונות ודעכו. למראה חפצים מסוימים היו הזיכרונות שבים ועולים. כך, למשל, אוברול ילדים צהוב, שראיתי בבית שכנתי, גרם לי לבכות ולבקש לקבלו. למרות התנגדות אִמי הסכימה השכנה למסור אותו לידיי, וכשלבשתי את האוברול נזכרתי, שזה היה הבגד שלבשה בתי ביום האחרון לחייה. מאז לבשתי אותו בכל הזדמנות, עד שהתבלה ולא היה ראוי עוד ללבישה.

في سن الثالثة، بدأت أستيقظ في الليل وأبكي في كثيرِ من الأحيان. أخبرت عن حادث وقع لعائلتي سيّارة، اصطدمت بنا من الخلف، تسبّبت في موتي وموت طفليَّ ابني المراهق وابنتي الطفلة اللّذين كانا يجلسان في المقعد الخلفيّ. بعض الأغراض، مثل مجوهرات والدتي، أثارت بي ذكريات حياتي السابقة، وذكّرتني بصرّة خبّأتها في الخزانة في بيتي. قرّرت والدتي محاولة البحث عن الأسرة التي يدور الحديث عنها. ربط رجل عاش في القرية بين قصّتي وقصّة مماثلة لعائلة عاشت في قرية أخرى.

في أحد الأيّام سمعنا طرقات على الباب. فور سماع المرأة من حلال جهاز الاتّصال الداخليّ، تعرّفت على الصوت على أنّه صوت والدتي من حياتي السابقة وفتحت الباب لها بتأثّر وانفعال كبيرين. تعرّفت على أقاربي في الصور التي أحضرتها معها بأسمائهم، وتذكّرت تفاصيل عن بيتي السابق. مع مرور السنوات ضعُفت الذكريات وتلاشت. كانت الذكريات تعود وتطفو في كلّ مرّة كنت أشاهد فيها أغراضًا معيّنة. فعلى سبيل المثال، بدلة الأطفال الصفراء التي رأيتها في بيت جارتي، جعلتني أبكي وأطلب منها الحصول عليها. على الرغم من معارضة والدتي، وافقت جارتي على أن تعطيني إيّاها، وعندما لبست هذه البدلة، تذكّرت أنّ هذا كان الثوب الذي لبسته ابنتي في اليوم الأخير من حياتها. منذ ذلك الحين، ارتديته في كلّ مناسبة، حتّى بَلِيَ ولم يَعُد مناسبًا ارتداؤه.

Around the age of three I started calling out the name Saher, and the names of other relatives who were not in my immediate circle. I remembered that I was killed in a car accident on my wedding day, on the way to a honeymoon in Eilat. When I was nine years old, while traveling with my family to Eilat, I started screaming in fear of a disaster.

For many years I refrained from raising the issue with my parents, because I was afraid of a fate similar to that in my previous life. I located my sister from the previous life on Facebook, and felt the need to meet with the family before my wedding. It was a very moving visit, especially for Saher's mother, who is my mother.

Amira Ziyan's photographs show a wedding dress, left hanging in the air, festive and orphaned, with an endless train behind it. The bouquet of flowers also remained hovering in the air, with no hand to hold it.

בתצלומיה של זיאן נראית שמלת כלולות, שנותרה תלויה באוויר, חגיגית ומיותמת, ומאחוריה שובל אינסופי. זר הפרחים נותר אף הוא מרחף באוויר, באין יד לאחוז בו.

يظهر في صور أميرة زيان فستان الزفاف الذي بقي معلّقًا في الهواء، احتفاليّ ويتيم، وخلفه درب لا نهاية لها. باقة من الزهور أيضًا لا تزال تحلّق في الهواء، ولا يد تمسك بها.

בגיל שלוש לערך התחלתי לקרוא בשם סאחר ובשמם של קרובי משפחה נוספים, שלא היו נוכחים בסביבתי הקרובה. זכרתי, שביום חתונתי, בדרכי לירח דבש באילת, נהרגתי בתאונת דרכים. כשהייתי בת תשע, בעת נסיעה משותפת עם משפחתי לאילת, התחלתי לזעוק מחשש שיקרה אסון.

במשך שנים רבות נמנעתי מלהעלות את הנושא בפני הוריי, כי פחדתי מפני גורל דומה לזה שהיה לי בחיי הקודמים. איתרתי בפייסבוק את אחותי מהחיים הקודמים, והרגשתי צורך להיפגש עם המשפחה לפני חתונתי. זו הייתה פגישה מאוד מרגשת, במיוחד עבור אמה של סאחר, שהיא אמי.

في سنّ ثلاث سنوات تقريبًا، بدأت أنادي باسم سحر وأسماء أقارب آخرين الذين لم يكونوا موجودين في بيئتي القريبة. تذكرت أنّه في يوم زفافي، في طريقي إلى شهر العسل في إيلات، توفّيت في حادث سيّارة. عندما كنت في التاسعة من عمري، أثناء السفر مع عائلتي إلى إيلات، بدأت أصرخ خوفًا من وقوع كارثة.

لسنوات عديدة تجنّبت إثارة القضيّة مع والديّ، لأنّني كنت خائفة من مصير مماثل لمصيري في حياتي السابقة. عثرت في الفيسبوك على أختي من الحياة السابقة، وشعرت بالحاجة إلى مقابلة العائلة قبل الزواج. كان هذا لقاء مثير للانفعال بقدر كبير، خاصّة بالنسبة لوالدة سحر التي هي أمّي.

Amira Ziyan / Beyond Body
Opening: **February 2021**
Curator: **Shir Meller-Yamaguchi**
Assistant curator: **Dganit Karni**

Graphic design: **Keren Avidan**
Hebrew editing & English: **Daria Kassovsky**
Arabic translation: **Salih Sawaed**
Printing: **Millenium Ayalon**

متحف ويلفريد إسرائيل | www.wilfrid.org.il | מוזאון וילפריד ישראל

Copyright © 2021, Wilfrid Israel Museum, Kibbutz Hazore'a
The museum is supported by the Ministry of Culture and Sport
The exhibition was produced with the support of the Israel Lottery Council for Culture & Arts

מפעל הפיס
משרד התרבות והספורט

Amira Ziyan: Beyond Body

The exhibition “Beyond Body” is another stratum in the path taken by Amira Ziyan, whose photographs reveal hidden layers in her immediate surroundings. Staged photography allows her to control its components and create a secret space of concurrent presence and absence. The sense of illusion evoked by the image is evident in the very first photograph in the exhibition, featuring a transparent figure ostensibly fading toward a closed gate, inviting the viewer to follow in its footsteps into a covert reality.

The series on view addresses the phenomenon of reincarnation, a deep-rooted, widespread belief in the Druze community, to which Ziyan, who lives and works in the village of Yarka, belongs. The Arabic term for transmigration, *taqmus*, denotes change of clothes, articulating the perception of the human body as a temporary vessel for the soul, which is reborn over and over again. Ziyan’s photographs are based on stories of remembrance, which she culled from members of the Druze community. Most of them had already wanted to meet their family members from previous incarnations from early childhood, and were able to identify them and locate significant personal belongings in a particular place known only to them and their relatives in a former life.

Using these symbolic objects, which she photographs with slow shutter speed, Ziyan represents this deceptive presence as an echo of memory. In some of the works, a duplicate image or one blurred at the margins bursts forth from a black background, emphasizing its being devoid of place and time. In others, the transparency of the image, its absorption in the background or duplication make the viewer doubt his eyesight. Ziyan thus implies that the visible is only one layer of reality.

In the main photograph in the exhibition, a figure lying on its back fuses with its serene double, which is being assimilated into the earth. In his book *Camera Lucida*, French scholar Roland Barthes discussed the connection between photography and death, maintaining that the act of photography freezes a moment in time, thereby furnishing the image, which no longer exists, with new life, immortalizing it through the viewer’s gaze. As opposed to this perception, whereby the presence of an image taken in the past is carried into the future, Ziyan’s photographs seem to capture a transient, elusive continuous present. She lets the images dissolve and disappear as she photographs them, thus inviting viewers to expand their gaze beyond the visible form.

Shir Meller-Yamaguchi

Amira Ziyan (b. 1977) holds an MFA (with honors) from the Department of Art, University of Haifa (2012). Recipient of the Shpilman Prize for Photography Students (2009) and the Creativity Encouragement Award on behalf of the Ministry of Culture and Sports (2017).

Wilfrid
Israel
Museum
of Asian Art & Studies
מוזאון וילפריד ישראל
AMIRA ZIYAN
BEYOND\BODY